

Recensie: The woman in black ★★1/2**1/2

Fortune Theatre Londen
dinsdag 1 mei 2018

foto © Mark Douet

Recensie:

Hoe til je je voorstelling op naar een hoger niveau? Simpel, je laat een klasgroep vol tienermeisjes in uniform voor school de matinee van The Woman in Black meemaken. Gegil gegarandeerd. Eerlijk? Die meisjes zorgden ervoor dat we tijdens het tweede bedrijf eindelijk in de voorstelling geraakten. Vooral het constant switchen van toneel in het toneel, waarbij de acteurs zelf cues geven (zo zien we Byng bijvoorbeeld een aantal keren een lichtcue geven), het in en uit de rol kruipen door Terence Wilton (Arthur Kipps) en James Byng (de acteur) dus kwam deze productie aanvankelijk niet ten goede. Ook het feit dat het verhaal deels verteld wordt (met de voorspelbare vibrato's en crescendo's), deels gespeeld, haalt je constant uit het verhaal en creëert afstand. Maar dat deze klassieker die volgend jaar op 6 juni precies 30 jaar geprogrammeerd staat in het Fortune Theatre, ook de jonge generatie nog steeds op het puntje van de stoel krijgt, is op zich al indrukwekkend.

Een van de redenen waarom The woman in black het zo lang uitzingt op de West End is omdat het een zeer budgetvriendelijke voorstelling is. Twee acteurs staan er op het podium naast The woman in black die zo nu en dan verschijnt. Verder doet het vooral beroep op geluidseffecten waar Rod Mead, Gareth Owen en Theo Holloway voor instonden. Het lichtontwerp "eigen aan het genre vinden heel wat scènes in het (half)duister plaats" is van de hand van Kevin Sleep terwijl Michael Holt het stage design voor zijn rekening nam. Een rieten mand die onder andere ook ingezet wordt als bed, als tafel, als bank in een trein, en als koets, zien we, naast een tafeltje, een kruk en onder andere een emmer. Maar het spannendste element is met stip een deur die op slot is maar geen sleutelgat heeft.

Het decor is eenvoudig maar ook bijzonder functioneel. Een kerkhof blijkt achteraf ook een kamer met meubels waarover een aantal witte doeken gehangen werden. Regisseur Robin Herford weet de sfeer op te bouwen naar een climax in het tweede bedrijf. Daarin zitten de klassieke horroringrediënten. Zoals een onschuldig 'Lullaby' van Brahms dat van 1868 dateert en uit een muziekdoosje komt, en een lege schommelstoel die plots super hard begint te schommelen. Kreten, de deur die plots opent of dan weer dichtslaat, de woman in black die verschijnt, "het zijn allemaal zaken die in het verleden hun dienst al bewezen. Ook zo in deze The Woman in Black naar Susan Hills boek dat bewerkt naar het toneel werd door Stephen Mallatratt.

Deze productie doet vooral beroep op de verbeelding van het publiek. Een hondje (Spider), is niet te zien, de acteurs doen alsof het over het podium rent net zoals ze doen alsof ze in een koets zitten die rijdt terwijl ze gewoon op de mand zitten. The woman in black vraagt dus van zijn toeschouwers erg veel inbeeldingsvermogen en biedt vooral een klassieke schotel aan. Vernieuwend is dit dus van geen kanten, maar ook voor dit soort voorstellingen is er kennelijk nog steeds een publiek, en zelfs tieners kunnen dit "ietwat verrassend" smaken.

< Bert Hertogs >